

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΘΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 45
261—Γραφείον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ τῆς « Ἀθηναϊδος » καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποσείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Εἰς τοὺς πληρόνοντας τὴν συνδρομὴν τῆς « Ἀθηναϊδος » δίδεται Δωρεῶν χρωματισμένη εἰκὼν.

ΤΟ ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΝ ΕΝ Τῇ ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

Ὁ κίνδυνος τῆς ἀμφιταλαντεύσεως εἶναι μέγας, καθότι τὸ ἀναποφάσιστον γίνεται βαθμηδὸν ἀπόφασις· οἱ ἄνθρωποι ἀποφασίζουσι περὶ κολάσεως, ὅταν κλονίζωνται ἐπὶ τῆς παραδοχῆς τοῦ παραδείσου. Πᾶσα στιγμή ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς ταύτης ἔχει ἀξίαν ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐξῆς ἱστορήματος· Πτωχὸς τις, ἐπὶ τινος τῶν ἀπορρώγων ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐξῆλθε πρῶταν τινὰ εἰς τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐνασχόλησιν, ἤτοι πρὸς συλλογὴν ὠν θαλασσίων πτηνῶν. Θεωρῶν κάτω τρομεροῦ κρημοῦ, εἶδεν ἐξοχὴν τοῦ βράχου ἔχουσαν ἀριθμὸν τινὰ φωλεῶν. Ἐν τῷ ζήλω αὐτοῦ νὰ δράξηται τῆς λείας, ἀπροσέκτως ἀφῆκε τῆς χειρὸς του τὸ σχοινίον δι' οὗ εἶχε κατέλθει, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ καταλάβῃ πλέον. Ἰστατο λοιπὸν ἐπὶ τῆς δεινῆς ἐκείνης θέσεως· ὑπεράνω αὐτοῦ φοβερὸν ὕψος, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναρρίχηθῇ· κάτω αὐτοῦ κρημνὸς βαθύτατος εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἤφριζεν ἡ θάλασσα. Ἦτο στιγμή ἀνεκ-

φράστου ἀγωνίας. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτοῦ ἐπήδησε πρὸς τὰ ἄνω, ὁ Θεὸς δὲ ἠδόκησε καὶ κατέλαβε τὸ σχοινίον καὶ ἀνείλκυσεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, τρέμων ἐκ φόβου. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ φαντασθῇ τὸν κίνδυνον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἀλλὰ πόσον ἐστὶν ὁμοία πρὸς ταύτην καὶ ἔτι φοβερωτέρα ἡ κατάστασις παντὸς ταλαντευομένου. Ἰσταται ἐπὶ τῆς δεινῆς τοῦ βίου ἄκρας· ὑπεράνω αὐτοῦ εἶναι τὸ φοβερὸν ὄρος τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναρρίχηθῇ· κάτω αὐτοῦ εἶναι ἡ φοβερὰ ἄβυσσος τοῦ θανάτου, καὶ, τοῦ οὐδέποτε ἀποθνήσκοντος θανάτου. Ὁ ἁμαρτωλὸς ὅθεν δέον νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ ἴδῃ τὴν ἀληθῆ καὶ ἐπικίνδυνον θέσιν του. Εἶναι ἀργὰ ἀλλ' οὐχὶ καὶ λίαν ἀργά. Ὑπάρχει ἔτι ἡ χεὶρ, ἣν προτείνει ἡμῖν ἐκ τοῦ σταυροῦ ὁ Ἰησοῦς, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ· διότι τὸ σχοινίον ἐπὶ κινούμενον προήρχετο καὶ ἀπήρχετο αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἡ κίνησις τοῦ σχοινίου ἠλαττοῦτο καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασις του ἐμεγαλύνετο, ὅθεν ὠφείλε νὰ ἀποφασίσῃ ταχέως, ἄλλως ἀπώλετο· ἡ χεὶρ αὕτη δύναται νὰ ἀνυψώσῃ ἡμᾶς ὑπεράνω τοῦ ὄρους τοῦ ἐγκλήματος καὶ νὰ ἀποθέσῃ ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς αὐτῆς αἰωνίου ἀσφαλείας καὶ εἰρήνης.

« Δεῦτε πρὸς με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. » (Ματθ. ια', 28, 29).

ΟΙΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΟΝ

ΑΙ εἰς τὰ φιλόφρονά καὶ κοινωφελῆ καθιδρύματα προσφορᾶ ἀείποτε καταδεικνύουσιν εὐγενεῖς διαθέσεις καὶ μέριμναν ὑπὲρ πασχόντων ἀξίαν ἐπαίνου. Αἱ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον ὁμῶς γενόμεναι ἐσχάτως προσφορᾶι ἐξετράπησαν τοῦ σκοποῦ διότι ὡς παρετηρήσαμεν πᾶσαι σχεδὸν ἀντικείμενον εἶχον τὸν οἶνον. Ἐάν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν δι' οἱ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον δαισιώμενοι, οἱ πλείστοι τουλάχιστον, περιήλθον εἰς ἔνδειαν ἕνεκα οὐχὶ σώφρονος βίου, καί τιτι ἐτι καὶ νῦν τινὲς παρέχουσι πράγματα εἰς τοὺς φύλακας τοῦ πτωχοκομείου δραπετεύοντες πρὸς ῥόφησι πότου, νομίζομεν ὅτι θέλει καταδικάζει πᾶσαν προσφορὰν τείνουσαν νὰ διεγείρῃ τὴν ὄρεξιν πρὸς ἀποχὴν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἡσυχῶ ἐκείνῳ δαισιώματι ἀναγκαιότητος ἐγκρατείας. Φρονούμεν δὲ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἢ τὰ τοῦ καταστήματος ἐφορῶσα θέλει ῥητῶς γράψῃ ὅρον ἐν τῷ κανονισμῷ τοῦ πτωχοκομείου δι' οὗ νὰ ἀποκρούεται πᾶσα προσφορὰ μεθυστικῶν ποτῶν. Ἐάν διὰ τῆς ἀξίας διακοσίων καὶ ἐπέκεινα ὀκτάδων οἴνου ἡγοράζοντο τοῖς πένησιν ἐνδύματα ἢ ἄλλα ἀναγκαῖα, ἢ εὐεργεσία θὰ ἦτο πλήρης καὶ ἀνταξία τοῦ σκοποῦ πρὸς ὃν ἰδρύθη τὸ κοινωφελὲς τοῦτο ἄσυλον.

ΑΡΚΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ ΟΡΗ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

[Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 1.]

Μετὰ μεγίστης εὐκινῆσας οἱ δύο ἄνδρες κατέβησαν τὸ δένδρον, καὶ ὁ Τεσακὲ ἐστάθη κάτωθεν αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀφοῦ προλαβόντως κατεμέτρησεν αὐτὸ, καὶ εἶδεν ὅτι περὶ τοὺς ἑξ ἢ ἐπτὰ πόδας ἦτο βαθύ. Εὐθὺς καὶ ὁ Βέρνερ ἐστάθη πλησίον τοῦ ἀμφοτέρου δὲ ἀνυψοῦντες τὰς λαμπάδας των, αἵτινες ἐπέχεον ἀμυδρὸν φῶς ἐθεώρουν περὶ ἑαυτοὺς ποῦ εὐρίσκοντο. Ἦτο εἶδος θόλου, ἔχοντος περὶ τοὺς ἐννέα πόδας ὕψος, καὶ δεκαεξ ἕως δεκαοκτὼ πλάτος, δύο δὲ δίοδοι ἔφερον εἰς τὸ ὄρος, ἡ μὲν περὶ τοὺς πέντε πόδας ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους, ἡ δὲ ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Ὁ Τεσακὲ ἀναρτίχηθεις τῇ βοήθειᾳ τοῦ Βέρνερ ἐπὶ τῆς ἄνωθεν δίοδου, καὶ εὐρῶν ἴχνη ἄρκτου καὶ ἄλλων ἀγρίων ζώων, εἶπεν ἐνδοτέρω, ἵνα ἴδῃ, ἐάν οἱ κάτοικοι τοῦ σπηλαίου διέτριβον ἐν τῇ στεγνῇ ἢ ἐν τῇ ὑγρῇ δίοδῳ. Ὁ Βέρνερ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μὲν ἴπισθεν, καθόσον ἄνευ ἄλλης τινὸς βοήθειας, δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν στεγνὴν δίοδον, τὴν μικρὸν ἀπέχουσαν ἄνω τοῦ ἐδάφους, ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυροβόλου του, καὶ ἴστατο μέχρι τῶν σφυρῶν εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, εἰς οὐχὶ πολὺ εὐάρεστον θέσιν. Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ ἀνέμεινε ἐπὶ πολὺ, καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ ψυχρὸν, ἐφάνη πάλιν ὁ Τεσακὲ εἰς τὴν ὀπὴν τῆς ἄνωθεν δίοδου, βεβαίως αὐτὸν, ὅτι τὸ ἐνδοτέρωρον καθίστατο τόσο στενόν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ κατοικήσῃ ζῶον τόσο μέγα, ὡς ἡ ἄρκτος ἢ γραιὸν φίλη μας ἐπομένως πρέπει νὰ ἐξέλεξε τὴν κάτωθεν

καὶ ὑγρὰν δίοδον διὰ νὰ φθάσῃ ἔπειτα εἰς στεγνὸν μέρος ὑψηλότερα.

Ἡ εἴσοδος ὁμῶς πρὸς τὸ κάτωθεν σπηλαίον ἐφαίνετο φοβερὰ διότι, ἐν καὶ ἡ δίοδος ἦτο ὑψηλὴ ἕως εἰκοσι δακτύλους, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ἔρπῃ κατὰ μῆκος κάπως ἐν ἀνέσει, ἦτο ὁμῶς πεπληρωμένον ὕδατος μέχρις ἑξ σχεδὸν δακτύλων βάθους, καὶ τὸ σκοτεινὸν ἀνοιγμα ἔχαινε ἐν φοβερῇ θέᾳ πρὸ τῶν δύο κυνηγῶν.

«Ἐδῶ μέσα εἶναι ἄρκτος,» εἶπεν ὁ Τεσακὲ ἐπὶ τέλους, λύσας τὴν σιωπὴν, ἀφοῦ ἀμφοτέρου παρετήρησαν τὸ ἀνοιγμα μετὰ περισκέψεως ἐπὶ τινα λεπτά— «Ἐδῶ μέσα εἶναι ἄρκτος· ἀλλὰ θὰ διακινδυνεύσῃ ὁ ἀδελφός μου τὴν ζωὴν του διὰ νὰ προσβῆλῃ τὸ ζῶον εἰς τὸ ἀπρόσιτον φρούριόν του; Κάνει ψύχραν, ἢ ἔλαφος ζητεῖ βαλάνους, καὶ ὁ Ῥέδχαμ εἶναι μέγας κυνηγός. Ὁ εὐρὴ κρέας πρὶν ὁ ἥλιος σταθῇ πρὸς ἀνατολάς.»

«Εἶναι ἀληθές, Τεσακὲ,» εἶπεν ὁ Βέρνερ, ῥίπτων ἰσχυρογενῶμον βλέμμα πρὸς τὴν ἐπικίνδυνον καὶ ἀποτρόπαιον εἴσοδον· ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ἐδῶ, καὶ εἶναι πιθανόν νὰ εὐρωμεν καὶ νὰ φονεύσωμεν τὴν ἄρκτον με κάποιον προφύλαξιν. Ὁ μὲ ἀκολουθήσῃς λοιπόν, ἐάν ὑπάγω πρῶτος καὶ ἀνοίξω δρόμον, ἢ προσμένεις ἐδῶ; διότι πρέπει νὰ τὴν φονεύσω, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν φονεύσω.»

«Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἄνδρεις, καὶ ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀπόπειραν, ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του, ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῇ, θὰ συναντήσῃ τὰ βλέμματα τοῦ Τεσακὲ,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός· ὁ δὲ Βέρνερ οὐδὲν ἀποκριθεὶς ἐγονυπέτησεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, παρὰ τὴν ὀπὴν τοῦ σπηλαίου, καὶ προεσιγήγαγε τὴν λαμπάδα του ἐντὸς. Οὐδὲν ἄξιον λόγου πρόσκομμα παρουσιάσθη καθ' ὁδόν· κρατῶν δὲ τὸ ῥαβδωτόν του κατὰ μῆκος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, δι' ἧς ἐπίσης ἐκράτει καὶ τὸ φῶς, ἐστήριξε τὸ βῆρος τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ἀγκῶνος, καὶ εἶπε βραδέως ἐντὸς τῆς στενῆς εἰσόδου, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τεσακὲ, ὅστις ἠδύνατο νὰ κινήται ἀνετώτερον, ἐπειδὴ εἶχε παρικήσει τὸ πυροβόλον του.

Ἄν καὶ μόνον ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Βέρνερ ἦσαν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἐν καὶ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κρατῇ τὸν θώμιγγα τῆς πυριτοθήκης μετὰ τῶν ὀδόντων διὰ νὰ μὴ βραχῇ, ἐξρωμένος ὁμῶς καὶ ἀφῶτος ἐξηκολούθει τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην καὶ ἐν τῷ σκότει πορείᾳ του· ἀφοῦ δὲ ἔρπων διήνυσεν περὶ τὰς τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ὀργυῖας κατὰ τὸν δυσάρεστον τοῦτον τρόπον (κατάβρεκτος δηλαδὴ καὶ τρέμων ἐκ τοῦ ψύχου), ἔφθασεν εἰς τὸ στεγνὸν μέρος τοῦ σπηλαίου, ὅπου ἀπέκλινεν ἄνωθεν καὶ διηρέετο εἰς τρεῖς εὐδιακρίτους κλάδους. Ὁ Τεσακὲ ἦτο πλησίον του, ὅτε οὗτος ἐγερεθεὶς εἰσήλθεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος, καὶ ἀνετινάχθη ὡς κύων τοῦ ὕδατος ἐξελθὼν· πάτε προφυλακτικῶς ὑψώσας τὴν λαμπάδα του, παρέτήρησε μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ ἀπαλὸν ἔδαφος,

ὅπου πολλὰ καὶ διάφορα ἴχνη διακρίνοντο· ἔπειτα στραφείς μετὰ μειδιάματος εἶπε πρὸς τὸν λευκὸν φίλον του, ὅστις ἐχαλάρωσε τὸν ζωστήρα του καὶ ἐκδυσθεὶς ἔστειλε τὸν κυνηγετικὸν χιτῶνά του, παρέτηρε δὲ ἡδὴ τὸ ῥαβδωτόν του διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἐβράχη ἐκ τινος ἀπροσεξίας του.

«Οἱ κυνηγοὶ πολλάκις εὐρῶν τὸ σπηλαίον, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ Τεσακὲ δὲν ἦσαν ποτὲ μαζί των· ἦναψαν τὴν φωτίαν των εἰς τὴν εἴσοδον, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔφερε οὔτε σπινηθῆρα τόσο μακρὰν· αὐτοὶ ὁμοιάζουσι μὲ τὸν λύκον, ὅστις ἔρπει περὶ τὸ στρατοπέδου τοῦ κοιμωμένου κυνηγοῦ— ὁσφραίνεται τὸ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι κρεμασμένον, ἀλλὰ φοβεῖται τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου.»

«Εἰς ποῖον ἐκ τῶν τριῶν σπηλαίων εἶναι ἄρα γὰρ ἡ ἄρκτος;» ἠρώτησεν ὁ Βέρνερ, ἐνῶ ἐφόρει πάλιν τὸν κυνηγετικὸν του χιτῶνα, καὶ περιέσφιγγε τὸν ζωστήρα μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐγγχειριδίου. «Ὅλα φαίνονται ὅμοια, καὶ τὰ κατηραμένα εἶναι δύσκολα καὶ τὰ τρία.»

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ὁ Τεσακὲ ἐξηκολούθει, ἐν τῷ μεταξύ, τὰς παρατηρήσεις του, καὶ ἡδὴ δεῖξας εὐρῶν τινα δρομίσκον, ἄγοντα πρὸς τὴν ἀριστερόθεν ὀπὴν, ὅπου τὰ ἐνδοθεν ἴχνη ἦσαν ἀποτύπωμα τῶν ποδῶν τοῦ ζώου εἰσερχομένου, ἐνῶ προσεκτικῶς ἐθεώρει τὰ σημεῖα διὰ τοῦ φωτός του, καὶ ζήτησε τὰς ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς του χειρὸς ἐπ' αὐτῶν, ἵνα τοιοῦτοτρόπως ἐκτιμήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἐχθροῦ. «Ἰδοῦ! ἀνέκραξε, καὶ παρουσιάσας τοὺς κεκλεισμένους δακτύλους τῆς δεξιᾶς του χειρὸς πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἐξηκολούθησε.» Εἶναι μεγάλη καὶ βαρεῖα· οἱ πόδες τῆς ἐχώθησαν εἰς ἀρκετὸν βάθος, καὶ κοιμᾶται!»

«Λοιπόν, Τεσακὲ, ἐάν κοιμᾶται» ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, ὅστις τελειώσας ἡδὴ τὰς προπαρασκευᾶς του, ἔθετε νέον καψύλιον διὰ νὰ ἦναι βεβαίως περὶ τῆς ἐκपुरσοκροτήσεως, «λοιπὸν θὰ ἔχωμεν εὐκολον κυνήγιον, καὶ θὰ ἀνησυχῶμεν περισσότερο διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὴν γραιὸν φίλην μας εἰς τὸ φῶς, παρὰ διὰ νὰ τὴν φονεύσωμεν. Ἀλλὰ» προσέθηκεν, ἐνῶ ὕψωνε τὸ φῶς του ἐκ τοῦ ἐδάφους, «δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν· ὁ Ῥέδχαμ θὰ ἐκουράσῃ φρικτὰ προσμένων, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω κανὲν καλὸν κομματι κρέατος εἰς τὴν φωτίαν διὰ δείπνον.»

«Διὰ δείπνον! οἱ εἶπεν ὁ Τεσακὲ μειδιῶν, «Ὁ ἀδελφός μας θὰ ἴδῃ πάλιν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα εἰς τὰ βουνά, καὶ θὰ ἦναι ἐξηπλωμένος εἰς τὴν φωτίαν προσμένων ἡμᾶς. Τὸ σπηλαίον εἶναι στενόν, καὶ ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν πολὺ καὶ δραστηρίως, ἕως οὗ ἀποτελειώσωμεν τὸ ἔργον μας!»

«Τὶ ἀθλιότης,» ἐψιθύρισε ὁ Βέρνερ, βλέπων τὴν κατάστασιν τῶν κατεσχισμένων ἐνδυμάτων του, εἰς τὰ ὁποῖα ὁμῶς ὁ Τεσακὲ δὲν ἐδίδε διόλου προσοχήν. «Ἐδῶ ὁμῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος, ἀλλ' ἐμπρός. Ἄς ἐργασθῶμεν λοιπόν· ὅσο περισσότερο ὀκνεύομεν, τόσο

ἀργότερα θὰ τελειώσωμεν. Καὶ τώρα Τεσακὲ, ἐμπρός!»

Θέλει ὁ ἀδελφός μου νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ κοντὸν ῥαβδωτόν εἰς ἐμὲ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη μου;» εἶπεν ὁ Ἰνδός ἀπαθῶς.

«Ὅχι, ὄχι· δὲν ἐνόουν τοῦτο,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, «ἐγὼ θὰ προχωρήσω ἔρπων, καὶ νὰ μὲ ἴδῃς ἐτὴν κρεμάλαν, ἐάν παρατηρήσῃς κανὲν σημεῖον φόβου εἰς ἐμέ. Ὅχι· ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς βιάσῃ ἢ πείνα, καὶ κανεὶς φόβος ἢ ἀγῶν ἐμπορεῖ νὰ μὲ νικήσῃ. Πρόσεχε λοιπὸν εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ βλέπωμεν τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν. Καὶ τώρα ἐμπρός.»

Ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, καὶ εἶπε πρὸς τὰ πρόσω προβάλλον τὸ πυροβόλον του πρὸ αὐτοῦ, καὶ κρατῶν τὸ φῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐπομένου τοῦ Τεσακὲ, ὅστις ἰδὼν, ὅτι ὁ συναδελφός του ἀπεφάσισε νὰ προπορευθῇ, οὐδόλως ἐλάλησε, καὶ ἐφάνη ἀρκούντως εὐχαριστημένος, ὅτι ὁ νεανίας οἰκειοθελῶς ἀνέλαβε τὸν μέγιστον κίνδυνον.

Κατ' ἀρχὰς τὸ σπηλαίον ἦτο τόσο εὐρύχωρον, ὥστε ἀμφοτέρου ἠδύνατο νὰ ἔρπωσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων, ἀλλὰ μετὰ πενήκοντα σχεδὸν ὀργυῖας, καθίσταται στενώτερον εἰς πᾶν βῆμα αὐτῶν πρὸς τὰ πρόσω, ὁ δὲ θόλος τοῦ σπηλαίου, ἀπέχετο τοῦ ἐδάφους ἕως δώδεκα δακτύλους· ὥστε ὁ Βέρνερ, ὅστις καὶ εὐρύτερος ἦτο καὶ εὐρύνωτος, μόλις νὰ ἔρπῃ ἠδύνατο. Καὶ ὁμῶς προσέβαινε ἰδὼν ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους, ὅτι ἡ ἄρκτος εἶχε διέλθει διὰ τῆς στενῆς ταύτης θέσεως, καὶ ταχέως ἐφθασεν εἰς μέρος, ὅπου ἦτο δακτύλους τινὰς ὑψηλότερον.

Ἄλλ' ἐνταῦθα νέα δυσχέρεια παρεμβάλλεται αὐτοῖς, διότι, ἐν καὶ ἡ δίοδος ἦτο εὐθεῖα πρὸς τὸ ὄρος, ὁμῶς χάσμα τι ὡς ἄβυσσος ἔχαινε πρὸ αὐτῶν· καὶ δὲν ἦτο μὲν εὐρύτερον τῆς δίοδου ὅπου εἶπον, ἐξετείνεται ὁμῶς μέχρι τριῶν ποδῶν τουλάχιστον κατὰ μῆκος. Κύριος δὲ οἶδε πόσον βαθύ ἦτο! διότι ὁ Βέρνερ, ὅστις εἰσήγαγεν ἐκεῖ τὸ φῶς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ βραχιόνος του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τίποτε.

«Μήπως ὁ ἀδελφός μου ἀκούει τὴν ἄρκτον;» ἠρώτησεν ὁ Τεσακὲ, ἀφοῦ παρετήρησεν, ὅτι ὁ συναδελφός του δὲν προέβαινε.

«Ὅχι· ἀλλ' ἐδῶ εἶναι ἐν χάσμα,» ἐψιθύρισε ὁ Γερμανός, «καὶ δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσω πρὶν μάθω πόσον εἶναι βαθύ. Ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω πῶς νὰ κάμω· διότι δὲν βλέπω τὸν πάτον, καὶ οὔτε πέτραν ἔχω ἐδῶ νὰ ρίψω κάτω.»

«Καὶ ἐχάθησαν αἱ σφαῖραι;» ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός λακωνικῶς.

«Τῶνόντι, Τεσακὲ, δὲν τὰς ἐνθυμήθη. Καὶ δὲν ἔχω, βέβαια, ἀνάγκην νὰ ρίψω πολλὰς ἐδῶ μέσα, ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, συγχρόνως δὲ λαβὼν ἀπὸ τὸ θηλάκιον τοῦ κυνηγετικοῦ του χιτῶνος μίαν, ἐρρίψεν ἐντὸς τοῦ βράθρου αὐτῆν.

Φαίνεται δὲ, ὅτι ἦτο ὡσεὶ τριάκοντα ποδῶν τὸ βάθος· διότι ὁ ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς σφαίρας ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὑπόκωφος ἦχος, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὰ ὠτά του

παρήλθεν ικανή ώρα. Ἐκ δὲ τοῦ ἀποτελέσματος οὐδὲν ὄλως πύχαριστήθη, ἀλλὰ γογγύζων, εἶπε:

«Δὲν πηγαίνει καλὰ τὸ πρᾶγμα· διότι ἐὰν περᾶσω στριζόμενος ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν, πῶς ὄργη θὰ ἐκ-

τηῦ φονευμένου ζώου, θὰ εὕρη τὸν τρόπον νὰ τὸ ἐκβάλῃ ἔξω.»

«Καλὰ! ἀφοῦ τὸ ἐγκρίτης», εἶπεν ὁ Βέρνερ, «πολύ καλὰ, θὰ ἦσαι ὑπεύθυνος, ἐὰν ὄλοι οἱ κόποι καὶ οἱ ἀ-

Ἡ Πριγκίπισσα ΑΛΙΚΗ.

βάλωμεν τὴν ἄρκτον ἔξω; Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ κάμω.»

«Ἐμπρὸς, ἀνὴρ ὑπάρχει τρόπος», ἀπεκρίθη ὁ Τεσακέ. «Εἶναι δύσκολον νὰ πληγῶσι εἰς πτηνόν, ὅταν πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα. Ὅταν ὁμῶς ὁ Τεσακέ βλέπῃ τὸ αἷμα

γῶνές μας ὑπάγουν εἰς μάτην.»

Ταῦτα εἰπὼν, καὶ κρεμάσας τὸ βαθωτέν του ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐστηρίχθη διὰ τῶν ἀγκῶνων καὶ τῶν γονάτων ἐπὶ τῶν τρεχέων τοίχων τοῦ σπηλαίου, καὶ σχεδὸν αἰωρούμενος ἀνωθεν τοῦ βαθέως βαράθρου, ἐν-

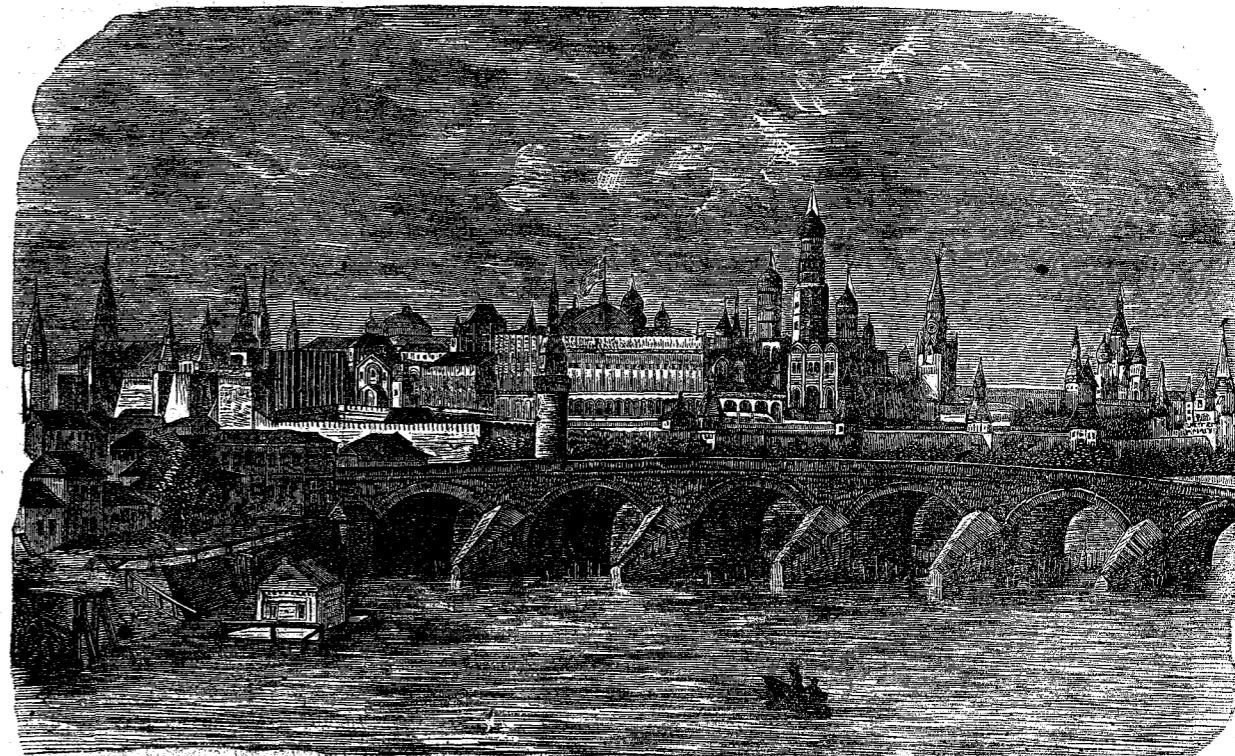
τός τοῦ ὁποῖου, ἐκ τινος ἀδυναμίας τῶν νεύρων ἢ ὀλισθήματος ἠδύνατο νὰ κατακρημνισθῇ, προέβη προφυλακτικῶς, δάκτυλον πρὸς δάκτυλον, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἢ μᾶλλον ἐξηκολούθησε τὴν συνέσειαν τῆς διόδου, ἥτις ἦτο τόσῳ στενὴ, ὥστε μόλις ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος νὰ στραφῇ πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν διήλθε. Μὴ ἀναμείνας δὲ τὸν Ἴνδον, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἐστὶν ἐκεῖ, εἶπε προσωτέρω καὶ περηκολούθει τὰ ἴχνη, τὰ ὅποια ἤδη ἦσαν καθαρῶς ἐντετυπωμένα ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἐδάφους, μέχρις ἑκατὸν ὄργυιων μακρότερον, ὅτε αἰφνης ἤκουσεν ἤσυχον καὶ βραγγώδη ἦχον οὐχὶ πολὺ μακρὰν ἐρχόμενον καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἐκείνο μέρος τοῦ σπηλαίου, πρὸς ὃ διήκοῦντο. Ἠκροάσθη καὶ εὐκρινῶς ἤκουσε τὸν ἦχον, τὸν ὅποιον ἡ ἀρ-

ἀφου ἀπεβίωσεν ἡ μικρὰ τῆς κέρη, ἔπεσεν ἀσθενῆς καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς πρίγκιψ Ἐρνέστος μεταδοθείσης τῆς νόσου καὶ εἰς αὐτόν.

Ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα τὸ ἐν ἀγωνίᾳ τέκνον τῆς πρὸς παραμυθίαν· ἀλλὰ τὸ φοροποιὸν μόλυσμα εἰσέδυσσε καὶ ἔτριψε θανατηφόρως τὴν τρυφερὰν μητέρα.

ΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟΝ

Κρεμλίνον, λέξις ἀβεβαίας παραγωγῆς, εἶναι ὄνομα κοινὸν εἰς τὸ φρούριον περὶ τὸ ὁποῖον πᾶσα σχεδὸν ἀρχαία ῥωσικὴ πόλις ἦτο ἐκτισμένη. Τὸ Κρεμλίνον τῆς Μόσχας εἶναι περιτείχισμα σχεδὸν τριγωνικόν, πέραξ τοῦ ὁποῖου ἐγείρονται ὑψηλὰ τεῖχη, ἔχοντα ἐν

κτος κάμνει κατὰ τὸν χειμερινόν της ὕπνον, ὅταν μωζάνη τοὺς πόδας της.

[Ἔπεται συνέχεια]

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΗΣΣΑ ΑΛΙΚΗ

Ἡ αὐτῆς βασιλικὴ ὑψηλότης ἡ πριγκίπισσα Ἀλίκη, τρίτοτοκον τέκνον τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, ἐγεννήθη Ἀπριλίου 25, 1843, καὶ ἐνουμφεύθη ἐν Ὀσβὺν Ἰουλίου 1, 1862, μετὰ τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Ἑσσης. Ἀπέθανε δὲ ἐκ διφθερίτιδος τῆ 14 Δεκ., 1878, θύμα γενομένη τῆς μητρικῆς στοργῆς τῆς. Ἡ εἰκὼν ἦν παρατίθειμεν σήμερον προουσιάζει τὴν πριγκίπισσαν κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀποθανοῦσαν θυγατέρα αὐτῆς ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου ἐξ ἧς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ἄλλ'

ἐκάστη γωνία στερεὸν πύργον. Ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ φρουρίου τούτου, κατὰ τὰ μέσα τῆς δωδεκάτης ἐκατονταετηρίδος, χρονολογεῖται καὶ ἡ θεμελιώσις τῆς Μόσχας αὐτῆς. Περὶ τὸ 1170 ὁ Ἄνδρέας, ὁ υἱὸς τοῦ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου, ἡγεμόνος τοῦ Κιέβου, ἐκτίθει λιθίνην ἐκκλησίαν, ἐντὸς τοῦ Κρεμλίνου, καὶ κατέθεσεν ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ. Ἡ εἰκὼν αὕτη φαίνεται ἐτι καὶ νῦν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Ἀναλήψεως, ὅστις κεῖται ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχαίου οἰκοδομήματος. Ἡ Μόσχα καὶ τὸ Κρεμλίνον αὐτῆς ὑπέστησαν πολλὰ δεινὰ κατὰ τὸν μεταίωνα. Ἐλεηλατήθη καὶ ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Μογγόλων κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἐκατονταετηρίδα, πάλιν δὲ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκατονταετηρίδα ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῆς Λιθουανίας. Ἡ πόλις

ήγερθη τρίτην φοράν ἐκ τῶν ἐρείπιων τῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰβάν Βασιλιέβιτς, τοῦ τρομεροῦ καλουμένου, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὰ ἐκ Νοβογροδὸν λάφυρα, ἠύρουε τὸ τεῖχος τῆς, καὶ ἔκτισε τοὺς πύργους τοῦ Κρεμλίνου. Ἐχει νῦν περὶ τὰ εἴκοσι μίλια περιμέτρον, καὶ περιέχει πληθυσμὸν περὶ τὰς τετρακοσίας χιλιάδας. Τὸ Κρεμλίνον, ὁ ἀρχικὸς πυρὴν τῆς πόλεως, εἶναι ἐτι καὶ νῦν τὸ κεντρικὸν αὐτῆς σημεῖον. Ἐξ αὐτοῦ ἐξικνοῦνται αἱ ὁδοί, ὡς αἱ ἀκτίνες ἐνὸς τροχοῦ, οὐδόλως ὁμοῦς εὐθέως ἀλλ' ἐκλινοῦσιν. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ τὸ Κρεμλίνον δεσπόζει πάσης τῆς πόλεως. Ὁ μέγας αὐτοῦ πύργος τοῦ Ἰβάν Βελίκη ἔχει ὀκταγώνου σχῆμα ἢ ἀκροτάτη δὲ αὐτοῦ χρυσοβαφῆς κορυφὴ ἀνέρχεται εἰς ὕψος τριακοσίων εἴκοσι πέντε ποδῶν ὑπεράνω τῶν θεμελίων του. Τὸ κάτω πάτωμα τοῦ πύργου, ἔχοντος πέντε πατώματα, χρησιμεύει ὡς ἐκκλησία. Εἰς τὰ ἐξῆς τρία πατώματα κρέμονται τριάκοντα τέσσαρες κώδωνες ποικίλου μεγέθους, ὁ μέγιστος τῶν ὁποίων ζυγίζει ἐξήκοντα τέσσαρας τόνους. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦ ὁ κώδων οὗτος μέγας εἶναι μόλις τὸ ἐν τέταρτον κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ Τζάρου τῶν Κωδόνων, ὅστις ἵσταται ἐπὶ βάθρου ἐκ γρανίτου παρὰ τῆς βάσις τοῦ πύργου. Ὁ μέγας οὗτος κώδων τῆς Μόσχας ἐχύθη ἀρχικῶς περὶ τὸ 1600 ἔτος ἀλλ' ἐχύθη πάλιν δις, τελευταῖον ὑπὸ τῆς Αυτοκρατορίας Ἀννης ἐν ἔτει 1733. Τέσσαρα ἔτη ὕστερον, ἔπεσε κατὰ τὴν πυρκαϊάν καὶ ἐν μέγα τμήμα αὐτοῦ ἀπεκόπη. Ἐκ τοῦ χρόνου ἐκεῖνου μέχρι τοῦ 1836 ἐκεῖτο τεθαμμένος ἐν τῷ ἐδάφει, ὅταν ὁ Αυτοκράτωρ Νικόλαος διέταξε νὰ τὸν θέσωσιν, ἐν ἧς θέσει νῦν εὐρίσκειται. Ὁ κώδων ἔχει εἴκοσι περίπου ποδῶν ὕψος, εἴκοσι καὶ ἐνὸς ποδῶν διάμετρον, καὶ ζυγίζει ὑπὲρ τὰς τετρακοσίας τεσσαράκοντα χιλιάδας λίτρας. Ὡς λέγει ἡ παράδοσις ὅταν ὁ κώδων οὗτος ἐχύνετο ὁ λαὸς ἔρριψεν ἐντὸς τῶν καμίνων μεγάλας ποσότητας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ὡς ἀναθήματα τὸ μέταλλον αὐτοῦ ἐκτιμᾶται ἄνευ ὑπερβολῆς εἰς 1,500,000 φρ.

Τὰ τεῖχη τοῦ Κρεμλίνου, ἔχοντα ὑπὲρ τὸ ἐν μίλιον καὶ τέταρτον περιμέτρον, ἔχουσι περὶ τὰς πέντε πύλας, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων ἀποδίδεται θρησκευτικὴ ἢ ἱστορικὴ σημασία. Ἡ μᾶλλον τιμωμένη ἐκ τῶν πυλῶν τούτων εἶναι ἡ ὑπεράνω αὐτῆς ἔχουσα εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, τοσοῦτον ἐξίτηλον ὑπὸ τοῦ χρόνου ὥστε μόλις ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη τοὺς χαρακτῆρας αὐτῆς, μέγας δὲ ἀρχαῖος λαμπτήρ ἤρτηται ἐξ ἀλύσεων πρὸ αὐτῆς. Ἡ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀμαυρωθεῖσα αὕτη εἰκόνα πιστεύεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἔχουσα θαυματουργοὺς δυνάμεις. Ἐφύλαξε τὴν Μόσχαν ἀπὸ τῶν Ταρτάρων κατέβαλε τὸν λοιμὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Αἰκατερίνης ἀπέστρεψε τὸν χειμᾶρον τῆς γαλλικῆς ἐπιδρομῆς καὶ ἔσωσε τὴν Ῥωσίαν. Ἡ πύλη αὕτη καλεῖται ἡ Ἱερὰ Πύλη, οὐδεὶς δὲ Ῥώσος δύναται νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς χωρὶς νὰ προσκυνῆσῃ καὶ ποιῆσῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πᾶς δὲ ξένος ὀφείλει νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν κεφαλὴν.

Καί τοι ἡ Μόσχα σχεδὸν καθολοκληρίαν κατεστρά-

φη ἐν ἔτει 1812 καὶ τὸ Κρεμλίνον μεγάλως ἐβλάβη ἢ τε πόλις καὶ ἡ ἀκρόπολις παρουσιάζουσι σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἐμφάνειαν καὶ τὸν αὐτὸν ἀρχιτεκτονικὸν χαρακτῆρα ὅστις διέκρινεν αὐτὰ πρὸ τοῦ ἐμπρημοῦ.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ

Γ'

ΕΝ τοῖς νεωτέροις χρόνοις πλείσται μεγαλοπόλεις ἔχουσιν ἐκτεταμένην δημοσίαν βιβλιοθήκην. Ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ νομοθετικῆς πράξεως ἐν ἔτει 1850 πᾶσα πόλις καὶ κώμη δύναται νὰ καθιδρῶσῃ τὴν δημοσίαν αὐτῆς βιβλιοθήκην δημοσίᾳ δαπάνῃ. Ἡ δαπάνη αὕτη εἶναι σχετικῶς μικρὰ ἔνεκα τῆς εὐθυρίας τῶν βιβλίων καὶ τῆς τυπώσεως ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν. Ἡ φήμη τῶν ἀρχαίων συλλογῶν κείται, βεβαίως, ἐν τοῖς ἀνεκτιμήτοις αὐτῶν χειρογράφοις, ἀλλὰ σπάνια ἔντυπα βιβλία καὶ ιδιόρρυθμοι ἐκδόσεις ζητοῦνται μετ' ἴσου ζήλου ὅσον σπάνια χειρόγραφα. Τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ἐπλήρωσε περὶ τὰς 1000 λίρας δι' ἓνα μόνον τόμον.

Αἱ τρεῖς μέγισται βιβλιοθήκαι τῶν νεωτέρων χρόνων εἰσὶν ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἐν Παρισίοις, ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου, καὶ ἡ αυτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη ἐν Πετρούπολει. Ἡ πρώτη τούτων ἤρξατο ἐν τῷ μέσῳ τῆς δεκάτης τετάρτης-ἐκατονταετηρίδος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀγαθοῦ, διὰ δεκαεξένων τῶμων! Ὑπὸ τὸν διάδοχον αὐτοῦ Κάρολον τὸν Ε' ἐφθάσεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 1000 τῶμων, πάντων ἐνοεῖται ἐν χειρογράφοις. Βαθυμῶδον ἠύξανε μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Κόλμπερτ, ὅτε τὰ μέγιστα ἠύξθη, ὥστε περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ' περιελάμβανε περὶ τὰς 70,000 τῶμων. Ἐν ἔτει 1737 ἠνοίχθη ἐλευθέρως εἰς τὸ κοινόν. Μεγάλαι προσθήκαι ἐγένοντο εἰς αὐτὴν διαρκούσης τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ναπολέοντος, ὅστις μεγάλως διεπράξατο ἀρπαγὰς ἐπὶ ξένων θησαυρῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς δημοσεύσεως. Ὁ τελευταῖος αυτοκράτωρ ἀνήγειρε νέαν οἰκοδομήν διὰ τὴν ἐθνικὴν ταύτην βιβλιοθήκην, περιέχουσαν δύο μεγάλα ἀναγνωστήρια. Μία τῶν αἰθουσῶν τούτων χρησιμεύει διὰ τοὺς ἀναγνώστας ἐν γένει, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἀναγνώστας, ὡς τὸ ὄνομα αὐτῆς *salle de travail* δεικνύει. Ἡ βιβλιοθήκη διακρίνεται πρὸς τούτοις καὶ ἐκ τοῦ μετ' ἐπιμελείας συντεταγμένου καταλόγου βασιζομένου ἐπὶ τῆς καθ' ἕλλην ταξινομήσεως. Ὁ κατάλογος οὗτος δὲν εἶναι ἐτι πλήρης ἀλλ' εἶναι μεγίστης ἀξίας ἔνεκα τῶν ἀρίστων ἀλλὰ συντόμων βιβλιογραφικῶν σημειώσεων τῶν ἐπὶ τοῦ τίτλου ἐκάστου βιβλίου προστεθειμένων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τῶμων τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἀνέρχεται νῦν εἰς ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομ. μὴ συμπεριλαμβανομένων πολλῶν καὶ πολυτίμων χειρογράφων, χαρτῶν καὶ σχεδιογραφημάτων.

Ἡ αυτοκρατορικὴ βιβλιοθήκη τῆς Πετρούπολεως ἐσχηματίσθη κυρίως ἐκ τῆς μεγάλης συλλογῆς ἣν κατήρτισαν οἱ ἀδελφοὶ Σαλούσκην, δύο ἐλευθερόφρονες

Πολωνοὶ ἐπίσκοποι. Ἡ συλλογὴ αὕτη ἐτέθη ἐν Βαρσοβίᾳ περὶ δὲ τὸ τέλος τῆς τελευταίας ἐκατονταετηρίδος ἦτον ἡ μεγίστη τοῦ κόσμου βιβλιοθήκη. Ἐγένετο κοινὴ ἐν ἔτει 1747 καὶ ἐν ἔτει 1795 ὅποτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Σουβάρωφ περιεῖχε 262,000 τόμους. Οἱ τόμοι οὗτοι ἐτέθησαν ἐν κιβωτίοις καὶ ἐστάλησαν εἰς Πετρούπολιν ὡς ὁ Τζάρος Πέτρος ἐπραξε καὶ διὰ πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ κατὰ τὴν εἰς Κουρλανδίαν ἐπιδρομὴν του. Ἐν συνόλῳ ἡ Αυτοκρατορικὴ βιβλιοθήκη τῆς Πετρούπολεως περιλαμβάνει νῦν ὑπὲρ τὸ ἐν ἑκατομ. τῶμων. Οὗτοι εἰσὶν ἀποτεθειμένοι ἐν καλῷ μεγάρῳ ἐν ᾧ ὑπάρχει θέρσις καὶ διὰ 400 ἀναγνώστας. Εἶναι ἀνοικτὴ εἰς πάντας, καὶ ἐὰν μὴ ὑπεμύνησθε τὴν κατάκτησιν καὶ τὴν δήμευσιν, θὰ ἀπετέλει μέρος τῆς δόξης τῆς Ῥωσίας.

Ἡ ἔθνικὴ βιβλιοθήκη ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ καίτοι ἦτον ἐκτεταμένη τῆς τῶν Παρισίων εἶναι ἀνωτέρα ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις πασῶν τῶν λοιπῶν βιβλιοθηκῶν. Εἶναι πλουσία ἐν τῇ Σινικῇ, Ἰαπωνικῇ καὶ ἄλλαις ἀνατολικαῖς φιλολογίαις. Αἱ συλλογαὶ αὐτῆς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς διαφόροις κλάδοις τῆς γενικῆς φιλολογίας εἰσὶν ἰκανῶς πλήρεις, καὶ ἐν τισὶ κλάδοις πληρέσταται. Αἱ ἐλλείψεις αὐτῆς ἐν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ Ἀμερικανικῇ φιλολογίᾳ ταχέως νῦν ἀναπληροῦνται. Ἐχει λαμπρὸν κυκλοτερές ἀναγνωστήριον περὶ τὸ ὅποιον οἱ κατάλογοι εἰσὶ τεθειμένοι. Ὁ γενικὸς κατάλογος περιλαμβάνει 1500 τόμους. Ἀφοῦ ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ εὕρῃ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου τὸ ὅποιον θέλει ἐν τῷ καταλόγῳ, οὐδὲν ἔτερον ἔχει νὰ πράξῃ ἢ νὰ τὸν ἀντιγράψῃ ὁμοῦ μετὰ τινος λεπτομερείας περιλαμβανούσας τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἑδρας ἣν ἐξελέξατο ἐπὶ ἐντύπου σχεδίου, τοῦτο δὲ νὰ θέσῃ ἐν καλαθίνῳ δοχείῳ. Ἐκεῖθεν λαμβάνεται ὑπὸ τινος ὑπαλλήλου εἰς τὸ μέρος τῆς βιβλιοθήκης τὸ ὅποιον ἐνδείκνυται ἐν τῇ σημειώσει, ἀμα δὲ ὡς ἐπιτρέψῃ ὁ χρόνος, τὸ βιβλίον τίθεται ἐνώπιον τοῦ ἀναγνώστου παρὰ τῆς ἑδρας αὐτοῦ, τὸ δὲ δεξιὸν κρατεῖται ἕως τοῦ βιβλίου πάλιν παραδοθῆ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὑπαλλήλων ἐν τῇ κεντρικῇ τραπέζῃ. Τὰ παρὰ τοῦ ἀναγνώστου ἀπαιτούμενα εἶναι ἡσυχία καὶ ἀποχὴ ἀπὸ σημειώσεων ἐπὶ βιβλίῳ οἰοῦντο παραδιδόμενου εἰς αὐτόν ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους, ἀναγκαιοῦντας πρὸς κοινὴν ἡσυχίαν πάντων καὶ ἀσφαλῆ διατήρησιν τῶν βιβλίων, ὀλόκληρος ἡ βιβλιοθήκη εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀναγνώστου. Οὐδὲν βιβλίον ἢ χειρόγραφον ὅσον ἂν ἦ σπάνιον ἀποποιεῖται εἰς οἰοῦντο, πάντα δὲ εἰσὶν ἐλεύθερα πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἀντιγραφήν.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη βιβλιοθήκη ὀφείλει τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰς δραστηρίαν ἐνέργειαν καὶ συστηματικὴν προσπάθειαν. Δὲν εἶχε πολλὰ ἔτη πρὸς αὐξήσιν καὶ συναγωγὴν ὡς ἡ τῶν Παρισίων, οὐδὲ ὀφείλεται εἰς τὰ λάφυρα τῆς κατακτήσεως ὡς ἡ τῆς Πετρούπολεως. Ἐρχεται νῦν εἰς δευτέραν τάξιν τῆς τῶν Παρισίων, τὸ ἐνεστώσ. δ' αὐτῆς περιεχόμενον ἀνέρχεται σχεδὸν εἰς ἐν ἑκατομ. καὶ τέταρτον, καὶ σχεδὸν 30000

χειρόγραφα· ἐτησίως δὲ αὐξάνει κατὰ 100,000 ἀντίτυπα.

Δευτέρα κατὰ τὴν σημασίαν μεταξὺ τῶν ἀγγλικῶν βιβλιοθηκῶν εἶναι ἡ Βοδλεϊανὴ Βιβλιοθήκη ἐν Ὁξφορδ, ἣτις ἀπολαύει τοῦ προνομίου νὰ λαμβάνῃ ἐν ἀντίτυπον οἰοῦντο βιβλίου δημοσιευομένου ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Βοδλεϊανὴ βιβλιοθήκη, ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σιρ Θωμᾶ Βόδλεϋ, ἐπιχειρήσαντος τὴν ἐναρξιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1597.

ΘΑΝΑΤΟΙ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 1878 ἀπέθανον τὰ ἐξῆς ἐπίσημα πρόσωπα: Βασιλεῖς καὶ Πρίγκηπες. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, Βίκτωρ Ἐμμανουήλ. Ὁ Πάπας, Πίος Θ'. Ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς τοῦ Ἀνωβέρου, Ἐρνέστος. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, Μαριεδές. Ἡ ἔκπτωτος βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, Χριστίνα. Ὁ αυτοκρατορικὸς πρίγκηψ τῆς Ἰαπωνίας, Τακένο Μίγα. Ὁ δούξ τοῦ Γλυξ-βούργου, Κάρολος. Ἡ πριγκίπισσα τῆς Ἑσσης Ἀλίκη.

Πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ διπλωμάται. Ὁ διοικητὴς Βουλγαρίας, Τσερκάκης. Ὁ ἰταλὸς πατριώτης, Μαρκήσιος Παλαβιτσίνης. Ὁ Γάλλος δημοκρατικὸς, Ρασπαίλ. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς Γερουσίας, Σκλόπης. Ὁ πρῶτος πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, λόρδος Ἰωάννης Ῥώσσελ. Ὁ Γάλλος βουλευτὴς καὶ ὑπουργὸς, Γαρνιέ-Παζές. Ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως καὶ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Δημήτριος Γ. Βούλγαρης.

Στρατιωτικοί. Ὁ ἰταλὸς στρατηλάτης, Λαμάρμορα. Ὁ Γάλλος στρατηγὸς κόμης Παλιγκῶς, διακριθεὶς ἐν Σινικῇ. Ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ Βελφῶρ Λενφὲρ-Ῥοσσέρω. Ὁ Ῥώσος στρατηγὸς Σίλδερ-Σούλδνερ. Ὁ Πολωνὸς Θεροσλάφσκης. Ὁ ὀθωμανὸς ναύαρχος Ἀχμέτ-Καϊζερλί πασᾶς, εἰς τῶν τελευταίων μαχητῶν τοῦ Ναυαρίνου.

Ἐπιστήμοις. Ὁ Γάλλος φυσιολόγος Κλαύδιος Βερνάρ. Ὁ ἰταλὸς ἀστρονόμος Σέκης. Ὁ Γερμανὸς νομοδιδάσκαλος Ἄρντς. Ὁ περικλεὴς ἀνατόμος τῆς Βιέννης Ῥοκίτάνσκης.

Κληρικοί. Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Πάπα καρδινάλιος Φράγκης. Ὁ Γάλλος ἐπίσκοπος Δυπανλοῦ. Ὁ ἰρλανδὸς καρδινάλιος Κούλλεν.

Συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι. Ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Λομενῆ. Ὁ νέστωρ τῶν Ἀμερικανῶν ποιητῶν Βράϊαντ. Ὁ Γερμανὸς ποιητὴς Γούτσκωφ. Οἱ Γάλλοι ζωγράφοι Κορβέ, Ζαυκάρ καὶ Δαβιγγύ. Ὁ Σλάβος ζωγράφος Τσερμακ. (Στοά).

ΑΓΡΑ ΣΥΖΗΤΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΕΚΙΜΩΣΙΣ

Ἡ τοῦ γάμου τέλεσις γίνεται περιέργως παρὰ τοῖς Ἑσκιμώοις. Ὅταν πᾶς τις φονεύσῃ λευκὴν ἄρκτον, θεωρεῖται τοῦτο ὡς ἰκανὴ ἀπόδειξις τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ νὰ διατηρήσῃ οἰκογένειαν· λέγουσι λοιπὸν αὐτῷ νὰ ἀρπάξῃ σύζυγον. Κκιροφυλακτεῖ οὗτος τὴν νύκτα,

ρίπτεται ἐπὶ θύματός τινος καὶ πειράται νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Αὐτὰ ὅμως ἀγωνίζεται καὶ κρυγαίνει ἕως οὗ συναγάγῃ περὶ αὐτὴν ὄμιλον ἀνθρώπων. Τότε στρέφει ἐπὶ τοῦ ἀλόντος αὐτὴν καὶ δάκνει καὶ ὀνουχίζει τοῦτον ἕως οὗ ἀναγκασθῇ νὰ τὴν ἀφήσῃ· εἶτα ῥίπτεται ἐντὸς τοῦ πλήθους καὶ πειράται νὰ φύγῃ. Ὁ μνηστὴρ τὴν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' οὐχὶ ἀκόπως πάντα τὰ γρατδία λαμβάνουσι μάλιστα ἐκ ξηρῶν δερμάτων φώκης καὶ μαστιγοῦσιν αὐτὸν ἀνήλεως διερχόμενον, προσπαθοῦντα παντὶ σθένει ταυτοχρόνως καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσωσι τὴν διόδον. Ἐὰν μεθ' ἑαυτὰ τὰ κολύματα ταῦτα, συλλάβῃ τὸ θύμα του, τὰ δῆγματα καὶ οἱ ὀνουχιμοὶ ἐπαναλαμβάνονται, καὶ πιθανῶς ἀναγκάζεται νὰ τὴν ἀπολύσῃ πάλιν, καὶ νέα δίκως ἀρχίζει. Ἐὰν ὑπερβῇ πάντα τὰ προσκόμματα, ἡ τρίτη ἔλωσις καθίσταται ἀποτελεσματικὴ, καὶ τὸ θύμα παῦον τοὺς ἀγῶνάς του, ἀποκομίζεται ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως τοῦ συνηγμένου πλήθους.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ Χρῆσις τοῦ Λονδίνου. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1785 ἐδημοσιεύθη ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Waite, υἱοῦ ἀνθρακωπύρου, ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον Daily Universal Register. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τίτλος ἐφαίμετο μακρὸς ἡ δὲ ἐφημερίς αὕτη δὲν ἠδουκίμει, ὁ τίτλος ἀντεκατέστη τὸν Ἰαν. 1788 διὰ τοῦ Times (Χρόνος ἢ ὀρθότερον Καιροί) φέρων ἀριθμὸν 940. Ὁ βίος ἐπομένως τοῦ παγκοσμίου τούτου φύλλου ἀριθμεῖ 94 ἔτη.

* * * Ἐν τισὶ πόλεσι τῆς Ἀμερικῆς ἐφημερίσθη ἤδη ἡ θέρμανσις τῶν οἰκιῶν διὰ τοῦ ἀτμοῦ διαδιδομένη ἐκ κεντρικῆς ἀποθήκης διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὡς διαδίδεται τὸ ἀερίφως.

* * * Τὸ δημόσιον χρέος τῆς Ἰαπωνίας ἀνέρχεται εἰς 2,000,000,000 φρ.

* * * Τὰ «Ἐικονογραφημένα Νέα τοῦ Λονδίνου» ἔχουσι μηχανὴν δι' ἧς ἐκτυποῦνται καὶ ἐξέρχονται τυλιγμένα 6,500 φύλλα καθ' ἕραν.

* * * Ὁ κ. Στάνφορντ, μέλος τοῦ ἀγγλικῆς κοινοβουλίου, προσήνεγκε βραβεῖον 100 λιρῶν πρὸς σύνταξιν πραγματείας ἐπὶ τῆς ὑδροφοβίας. Τὰ πραγματευθησόμενα ζητήματα εἰσι τὰ ἑξῆς: Ἀρχὴ καὶ ἱστορία τῆς ἐμφανίσεως τῆς λύσεως, ἰδίᾳ ἐν ταῖς βρετανικαῖς κτήσεσιν. Ἡ κρίσεως μέθοδος πρὸς πρόληψιν τῆς λύσεως. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς λύσεως διαρκούντος τοῦ βίου καὶ αἱ ἀνατομικαὶ καὶ χημικαὶ μεταβολαὶ αἱ πρὸς τὴν ἀσθένειαν σχετιζόμεναι ἐν τοῖς διαδοχικοῖς αὐτῆς σταθμοῖς, ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἑναρξιν αὐτῆς. Ἡ ἀρχὴ τῆς ὑδροφοβίας ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας, ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς. Ἡ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας ἐν ἀμφιβάλοις περιπτώσεσι. Ποῖον εἶδος θεραπείας, εἴτε προφυλακτικῆς εἴτε ἰαματικῆς δὴ ἦτο τὸ ἀποτελεσματικώτερον. Ἡ πραγματεία κριθήσεται ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Κολλεγίου τῶν Ἰατρῶν τοῦ Λονδίνου παρουσιασθήσεται δὲ τὸ βραδύτερον τῇ 1 Ἰαν. 1880. Ἡ πραγματεία ἔσται ἀγγλιστὶ γεγραμμένη, ἡ καὶ ἐν ἑτέρᾳ γλώσσῃ συνοδουμένη ὑπὸ ἀγγλικῆς μεταφράσεως.

* * * Τὸ εἰσαγωγικὸν ἐμπόριον τῶν παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου πόλεων ὑπολογίζεται εἰς 2,500,000,000 φράγκα καθ' ἔτος. Ἐκ τούτων τὸ ἐν πλείστον ἀνήκει εἰς τὴν μερίδα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τοῦ δὲ μεγίστου μέρους ἔχει τὸ μονοπώλιον ἡ Ἀγγλία.

* * * Περισταλὴ ἡ τῆς γλώσσης. — Μὴ δὲς τῆ γλώσσης σου παραπολὸν μεγάλην ἐλευθερίαν, διότι πιθανόν

νὰ γίνῃς δούλος εἰς αὐτήν. Ἄφροτος λέξις εἶναι, ὡς τὸ ξίφος ἐν τῷ κολεῷ, ἰδική σου. Ἐὰν ἐκφρασθῇ, τὸ ξίφος σου εἶναι εἰς χεῖρας ἄλλου. Ἐὰν ἐπιθυμῆς νὰ θεωρηθῇ φρόνιμος, ἔσω τὸσον φρόνιμος ὥστε νὰ κρατῆς τὴν γλῶσσαν σου.

Ἡ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ (*)

Μιὰ Βοσκοπούλα
ῥοδοπλασμένη,
τ' ἀρνὶ τῆς χάνει
ς τὴν ἐρημιᾶ,
καὶ ἀπελπισμένη
τὰ ὄρη πιάνει
καὶ τὸ φωνάζει
μ' ἀπελπισιά.

«—Λευκὴ μου! φῶς μου:
Ποῦ εἶσαι, πέ μου;
Ἄρνι μου ποῦ 'σαι;
Δὲν μὲ μιλάς; . . .
Τ' ἀρνάκι δὲς μου
Καλὲ Θεὲ μου! . . .
Δὲν με λυπᾷσαι,
δὲν με πονᾷς! . . .

Λαγκάδι' ἀφίνει,
τὰ δάση τρέχει,
μὲ ξεπλεμένα
χρυσᾶ μαλλιά,
καὶ δακρυσμένη
τὰ χέρια ἔχει
ἀσχηκωμένα
ς τὴν Παναγιά:

«—Ἀχ! Παναγιά μου
γλυκεῖά Παρθένα!
Φανέρωσέ μου
ποῦ εἶν' ἡ Λευκὴ,
καὶ νὰ σ' ἀνάψω
μ' ἄνθη πλεμένα
χρυσᾶ κεράκια
γὰ τὸ ἀρνί!

«—Σὺ Παναγιά μου,
κάμει τὸ θᾶμα
καὶ νὰ σοῦ κάνω
ἕνα ἀρνί,
ὀλαστρμένιο
νὰ στὸ κρεμάσω
'ς τὴν κόνα πάνω
τὴν ταχυνή.»

Ἐξημερώνει
ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα
κ' ἡ Βοσκοπούλα
πηδογελᾷ . . .
τ' ἀρνὶ τῆς ἔχει
σά' περιστέρα
'ς τὴν ἀγκαλιούλα
καὶ τὸ φιλεῖ!

Ε. Δ. Ροφλ.

(*) Τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιον δημοσιεύθη ἐν τῷ ἐν Κων/πόλει ἐκδοθέντι πρὸ δεκαεξαετίας περιοδικῷ συγγράμματι ἡ Καστελία, ἀναδημοσιεύομεν τὸ δεύτερον ἦδη μὲν τινὰ ἐπιδιορθώσεις γενομένας παρὰ τοῦ ποιήσαντος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Α'.

Εἰς τὸ πρῶτον ἡμισύ μου εἶμαι ἄνθος μ' εὐωδίαν,
Κ' εἰς τὸ δεύτερον ἐπίσης
Τὸ αὐτὸ θά ἀπαντήσῃς
Τὸ δὲ ὅλον μου, ὅπταν καταβῆς εἰς παραλίαν . . .
Εἰς τὸ πέλαγος τὸ χαινον.
Δὴ τὸ εὖρος ἔαπλωμένον.

Δ. ΡΩΜΑΪΔΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

— Ἐξεδόθη τὸ α. φυλλάδιον περιοδικῷ συγγράμματος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Μούσχι» ἐκδομένου ὑπὸ τοῦ ἐμωνίμου συλλόγου, συγκροτουμένου ὑπὸ νέων καλῶν. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο περιέχει ἀναγνώσματα ἀξιόλογα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς ἐκδιδόμενον.

— Ὁ κ. Αἰωνίδα Α. Βούλγαρης προσφέρει «τῷ ἑλληνισμῷ», βιβλίον ἀρκετὰ ὀγκώδες ἐπιγραφόμενον «ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΤΩ ΑΛΗΘΕΙΑ», «Ἀπάντησις Αἰωνίδα Α. Βούλγαρη πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον Δηλιγιάννην ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν διὰ τὰ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ παρ' αὐτοῦ λεχθέντα».